

Far og Mor ikke forstaa os, vil jeg bort. Saa maa det briste eller bære.«

»Er det dit Alvor?«

»Ja. Og jeg tror desuden, at de har et eller andet for med mig. Jeg veed ikke, hvad det er; men Mors Øjne er efter mig allevegne. Jeg er sikker paa, at hun staar derinde og ser paa os.«

»Men hvad tænker du da paa at gøre?«

Hun lagde sin Haand over hans Mund.

»Det skal vi ikke tale om idag. Og nu skal du gaa, Kjeld! Jeg ringer dig op iaften.« — —

Den næste Dag stod Dødsfaldet omtalt i de fleste af Byens Blade. Det var dog kun en kort Notits. Heller ikke Mads Vestrups eget Blad ofrede hans Eftermæle mere end det nødtørftigste. »Femte Juni« bragte Meddelelsen under Overskriften »Domsbasunen død«, som om det drejede sig om en af Gadens komiske Originaler. Mange af dem, der for blot et halvt Aar siden havde ladet sig klemme halvt ihjel paa »Elysiums« smalle Trappe for at faa ham at høre, maatte nu huske sig om, før det gik op for dem, hvem han havde været.

Dertil kom, at Bladene samme Dag kunde melde om et andet Dødsfald, der var et ganske anderledes godt Nyhedsstof. Det var Grosserer Søholm, der havde endt sine Dage og nu paa sine Millioners seks tunge Nuller kørt i Triumf ind i Folkets Pantheon.